

Pokopali smo jo.

Molčé smo sedeli ob postelji, na katerej je ležala stara mámica bolna. Komaj smo si upali dihati, da bi se ne vzbudila. Zdaj le v mraku je malo zaspala. Pred kakimi tremi dnevi morala je v posteljo. Nogi je niste hoteli več nositi, glava jo je bolela in hud kašelj se je je lotil. Trdna je bila, v resnici trdna, in to s 84. leti. Ali vse ima svoj konec. Tudi ona je postala slaba. Glas se jej je tresel, kadar je govorila. In kako radi smo jo imeli! Koliko nam je znala povedati mičnih zgodeb, pripovedek in še celó od Francozov nam je pripovedovala. Kako smo jo poslušali! Z odprtimi usti, podprti z rokami na mizo, zapómneli smo si vsako besedo, katera jej je prišla iz ust. Ali žalostna, zeló žalostna je bila to zimo. Govorila je malo. Če smo jo prosili, da nam pové kako povest, odgovorila nam je: „Pripravljati se moram na smrt, ki bo prišla po mene. Nimam tedaj časa pripovedovati vam zgodb, otroci dragi.“ Vselej se jej je zarosilo oko in pogledala nas je milo, potem je odložila molitveno knjižico, katero je imela zadnje dni vedno v rokah, odkašljala se, obrnila se k nam in nam povedala kako mično povest. Časih jo je prijel kašelj, da je morala nehati pripovedovati. A naposled je vedno pristavila: „Le pridni bodite, otroci ljubi in spominajte se večkrat v molitvi svoje bábice, katero bode dobri Bog kmalu poklical k sebi.“ — „Saj še ne boste umrli mámica. Kmalu pride vzpomlad in takrat bodete zopet zdravi.“ — „Nè, nè, otroci ljubi, moje popotovanje se bliža h koncu in vzpomladanskega solnce se jaz ne bodem nikoli več veselila.“

In res se ga ní.

Vzbudila se je óni večer in hotela sestiti na posteljo, ali močí so jo zapustile. Tiho je jela govoriti. Nismo je razumeli. Potem je zaprla oči in pot jej je stopil na čelo. „Umrta je,“ dejal je nekdo izmej navzočih. Otroci smo jeli jokati in komaj so nas utolažili. Klicali smo jo, ali — bábica je ležala nepremakljiva s smrtno bledôbo na postelji.

Drugo jutro je naznanjal mrtvaški zvon, da je Bog zopet nekoga poklical iz tega sveta. Ljudje, ki so poznali bábico, šepetali so si na uhó: „M čeva bábica je umrla.“

Drugi dan je ležala bábica na odru blede in trda Zvonilo jej je po vseh cerkvah in vsak, kdor jo je poznal, molil je „očenaš“ zánjo.

Tretji dan položili so jo možje v črnih oblačilih v krsto in jo nesli v vežo. Mnogo ljudi se je zbralo pred hišo, da bi spremili dobro bábico k zadnjemu počitku. Ko so prišli duhovni, vzdignili so možje krsto, deli jo na rame in jo nesli na pokopališče. Ondù so jo položili v jamo in zvon v cerkvenem stolpu jej je zapel popotno pesen v nebesa.

Dolgo smo še molili na pokopališči za dobro našo bábico, a naposled se vrnilo zopet domóv, kder je bilo zdaj tako pusto in prazno. Bábice ni bilo več mej nami.

V miru naj počiva!

Rudolf Maister.

